

**Αυτό το σώμα είναι «γυναικείο»
Δήμητρα Μοροσού**

Έρωτας, αγάπη, πάθος.
Ο έρωτας μας σκοτώνει;
Η αγάπη μας στραγγαλίζει το λαιμό;
Το πάθος μας τινάζει τα μυαλά στον αέρα;
Ζήλεια.
Η ζήλεια μας μαχαιρώνει τα σώματά μας;
Σώμα.
Ένα σώμα ανεξάρτητο που θέλει να ζήσει.
Δεν μπορεί όμως.
Οι χειροπέδες έχουν κάνει σημάδια στους καρπούς του.
Το ζηλο-τέιπ στο στόμα του το σφίγγει
Βαριανασαίνει.
Αυτό το σώμα είναι «γυναικείο».

Και η τιμή,
Ψεύτικα όμορφη που στέκεται στο θρόνο της,
Κοιτάζει το κοπάδι της και το θηλάζει μίσος και ισχύ.
Το θηλάζει χριστιανοσύνη, νοικοκυριό και οικογένεια.
Το θηλάζει το «είμαι άντρας και ό,τι θέλω κάνω»
Το θηλάζει «το σώμα της γυναίκας ανήκει στον άντρα της ή στον πατέρα της»
Αυτός ο θρόνος είναι η πόρτα του πατρικού σπιτιού που κλειδώνει.
Όμως έχουν ξεχάσει να την κλείσουν και η κλειδαρότρυπα έχει γίνει τα μάτια μας.
Κι αυτό το σώμα είναι «γυναικείο».

Κι η τιμή όταν βρίσκεται στο πεδίο μάχης,
Όταν απέναντι της, το σώμα αντιστέκεται,
Όταν το σώμα μετατρέπεται σε Αντιγόνες,
Όταν προσπαθεί να μην είναι σκλάβο σε αποικία,
Σπάζοντας με τα δόντια τις αλυσίδες της πατριαρχίας,
Τότε η τιμή ουρλιάζει από το θρόνο της
Και τρώει τη σάρκα του σώματος.
Ουρλιάζει γιατί δεν είναι αυτή πια δυνατή,
Γιατί θρέφεται από την κυριαρχία της πάνω στο σώμα.
Το δειπνο αυτό έχει ηχώ.
Η ηχώ ψιθυρίζει γυναικοκτονία.
Κι αυτό το σώμα είναι «γυναικείο».

Και το κοπάδι φωνάζει εξοργισμένο «ΕΚΛΗΜΑ ΠΑΘΟΥΣ»,
Και τα σκυλιά που προσέχουν τα πρόβατα φωνάζουν και αυτά με τη σειρά τους «ΕΚΛΗΜΑ ΠΑΘΟΥΣ».
Έγκλημα σε σώμα άλλης,
ένα έγκλημα που έχει και ένα πτώμα.
Αλλά το πτώμα αυτό δεν βρωμάει σαπίλα, χαμένα όνειρα και παγωμάρα.
Τα πτώματα αυτά φωνάζουν οργισμένα και μετατρέπουν την ακινησία τους σε αντίσταση.
Τα πτώματα αυτά με (στ)οργή θάβονται στο χώμα
και (στ)οργικά τραντάζουν την γη με τον βροντερό πυροβόλο ψιθυρο τους,
-Γυναικοκτονία.